

Here comes trouble

Michael Moore

Here comes trouble

Anti-autobiografie

Vertaald door Frans van Delft

Uitgeverij De Arbeiderspers
Utrecht · Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2011 Michael Moore
Copyright Nederlandse vertaling © 2012 Frans van Delft/
BV Uitgeverij de Arbeiderspers, Utrecht
Oorspronkelijke titel: *Here comes trouble*
Uitgave: Grand Central Publishing, New York

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Franz Lisztplantsoen 200, 3533 JG Utrecht. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Franz Lisztplantsoen 200, 3533 JG Utrecht.

Omslagontwerp: Nico Richter
Omslagfoto: Thelma Troop

ISBN 978 90 295 8335 0 / NUR 321

www.arbeiderspers.nl

Voor
mijn moeder,
die me leerde lezen
en schrijven
toen ik vier was

Growing up it all seems so one-sided
Opinions all provided
The future pre-decided
Detached and subdivided
In the mass production zone
Nowhere is the dreamer
Or the misfit
So alone...

Subdivisions
Neil Peart van Rush

Noot van de auteur

Dit boek bevat korte verhalen die gebaseerd zijn op gebeurtenissen uit mijn leven. Veel namen en omstandigheden zijn veranderd ter bescherming van de onschuldige en soms schuldige personen. Het geheugen is een vreemd en bizar pretpark, wordt wel gezegd, met achtbaanritjes, lachspiegels, enge freakshows en lieflijke slangenmensen. Dit is mijn eerste boek met dit soort verhalen. Ik wilde ze aan het papier toevertrouwen, nu er nog papieren boeken (en boekhandels en bibliotheken) zijn.

Inhoud

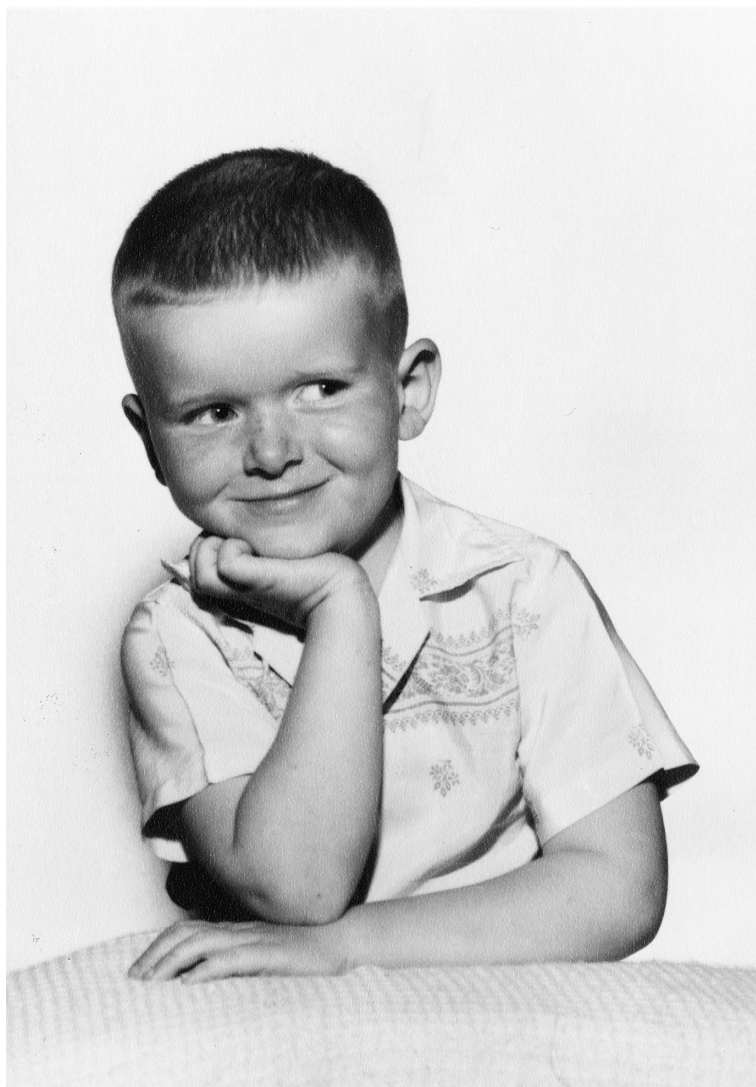
Epiloog: *De executie van Michael Moore* 15

In zijn achteruit	43
Opsporing verzocht	55
De kano	71
Pietà	81
Tet	111
Kerstmis '43	123
Een Witte Donderdag	137
Exorcisme	149
Jongensland	165
Zoe	179
Vluchtauto	191
Twee afspraakjes	211
Twintig namen	224
Milhous, in drie akten	239
Crisisinterventie	253
Openbaar onderwijs	259
Inval	271
Bitburg	287
Een zegen	301
Aboe 2 U 2	308
Lekkere gebruinde nazi	319
Parnassus	332
Erkentelijkheid	347

Sandy Bates [Woody Allen]: Eigenlijk zou ik moeten ophouden met films maken en iets nuttigs gaan doen, blinde mensen helpen bijvoorbeeld, missionaris worden of zo.

De vreemdeling: Ik kan je één ding zeggen: jij bent geen missionaristype. Je zou het niet volhouden. En trouwens, je bent ook Superman niet; jij bent een komiek. Wil je de mensheid echt tot nut zijn? Maak dan betere grappen.

Uit: *Stardust Memories*

Epiloog: De executie van Michael Moore

Ik speel met de gedachte Michael Moore te vermoorden en ik vraag me af of ik het zelf zou kunnen doen of dat ik er iemand voor zou moeten inhuren... Nee, ik denk dat ik het zelf wel zou kunnen. Ik stel me voor hoe hij me aankijkt, weet je, en dat ik hem dan langzaam wurg. Is dat fout? Ik ben gestopt met het dragen van mijn polsband met de tekst 'What Would Jesus Do?' en heb geen besef meer van goed en kwaad. Vroeger kon ik zeggen: 'Ik zou die Michael Moore wel kunnen vermoorden', vervolgens naar mijn polsbandje kijken en me afvragen: wat zou Jezus doen? En dan zou ik tot het besef komen: 'Nee, ik zou Michael Moore niet vermoorden. Ik zou hem zeker niet wurgen tot hij stikt.' Maar nu, weet je, ben ik daar niet meer zo zeker van.

Glenn Beck

live in het programma Glenn Beck

17 mei, 2005

De wens dat ik voortijdig zou heengaan leek alomtegenwoordig. Op een mooie juliochtend in 2004 leefde hij in elk geval in de gedachten van Bill Hemmer van CNN. Hij had iets gehoord wat hij bij me wilde checken. Terwijl hij tijdens de Democratische Nationale Conventie van 2004 een microfoon onder mijn neus hield, vroeg hij me live op CNN naar mijn mening over de manier waarop het Amerikaanse volk over Michael Moore dacht.

'Ik heb mensen horen zeggen dat ze Michael Moore dood wensen.'

Ik probeerde me te herinneren of ik ooit eerder een journalist deze vraag live op tv had horen stellen. Dan Rather had deze vraag niet gesteld aan Saddam Hoessein. Ik ben er vrij zeker van

dat Stone Phillips dit niet aan seriemoordenaar en kannibaal Jeffrey Dahmer had gevraagd. Heel misschien heeft Larry King dit ooit aan Liza gevraagd, maar dat geloof ik toch niet.

Om de een of andere reden bleek het echter volstrekt legitiem mij deze vraag voor te leggen, een man wiens enige vergrijp het maken van documentaires was. Hemmer zei het alsof het de normaalste zaak van de wereld was, zo van: natuurlijk wensen mensen jou dood! Hij ging er gewoon van uit dat dit voor zijn kijkers een waarheid als een koe was, zoals de zon opkomt in het oosten en maïs in een kolf groeit.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik probeerde het luchtig op te vatten. Maar terwijl ik daar stond, kon ik niet uit mijn hoofd zetten wat hij zojuist live had gezegd op een netwerk dat in 120 landen en Utah op tv te zien is. Mogelijk had deze 'journalist' een gestoord persoon, een verongelijkte meeloper die thuis een donut-baconcheeseburger in zijn magnetron opwarmde terwijl zijn keukentelevisie (een van de vijf in het huis) toevallig op CNN stond afgestemd, op een ziek idee gebracht: 'Straks: kouder weer op komst in de Ohiovallei, in Philadelphia rolt een kat zijn eigen sushi, en daarna: mensen die Michael Moore dood wensen!'

Hemmer had zijn minachting nog niet genoeg laten blijken. Hij wilde weten aan wie ik mijn aanwezigheid op de conventie had te danken. 'Je bent hier niet op uitnodiging van het bestuur van de Democratische Partij, neem ik aan.' Hemmer vroeg het op de toon van een politieagent die een identiteitsbewijs controleert; ik wist zeker dat hij geen van de overige bezoekers van de conventie die week die vraag zou stellen.

'Ik ben hier op uitnodiging van de Black Caucus,' antwoordde ik. Ik werd steeds bozer en om mijn antwoord kracht bij te zetten legde ik uit: 'Je weet wel, die club zwarte afgevaardigden in het Congres.' Daarmee beëindigde ik het interview.

In de minuten daarna bleef ik hem, buiten beeld, woedend aankijken, terwijl andere verslaggevers vragen aan me stelden. Hemmer liep weg om zich door een blogger te laten interviewen. Uiteindelijk hield ik het niet meer. Ik beende achter hem aan en met de zelfverzekerdheid van Dirty Harry zei ik: 'Dit is absoluut

het allerergste wat iemand mij ooit live op tv heeft gezegd.’

Ik mocht hem niet storen, zei hij, en moest wachten tot hij de vragen van de blogger had beantwoord. Ja, laffe stoker, ik wacht wel, dacht ik.

Toen ik even de andere kant op keek, was hij opeens verdwenen. Maar ik zou hem krijgen! Hij dook onder in de delegatie uit Arkansas – het toevluchtsoord van alle schurken – maar ik vond hem en ging pal voor zijn neus staan.

‘Jij hebt de moord op mij acceptabel gemaakt,’ zei ik. ‘Zojuist heb jij iemand verteld dat het best oké is om mij af te maken.’

Hij wilde wegglippen, maar ik bleef voor hem staan. ‘Ik wil dat jij goed nadenkt over je acties als mij ooit iets overkomt. Denk maar niet dat mijn familie het erbij zal laten zitten, want zo zijn ze niet.’ Hij mompelde iets over zijn recht om mij te vragen wat hij wilde. Ik vond het het niet waard mijn levenslange staat van geweldloosheid ervoor te verbreken, vooral niet voor zo’n worm van het kabelnieuws (dat kon ik beter bewaren voor *Meet the Press*). Hemmer ontsnapte en maakte zich uit de voeten. Nog geen jaar later zou hij CNN verlaten en naar Fox News gaan, waar hij altijd al thuishoorde.

Om de heer Hemmer recht te doen: ik was me bewust van het feit dat mijn films veel mensen woedend hadden gemaakt. Het was niet ongevoel dat ik door fans spontaan werd aangehouden en omhelsd met de woorden: ‘Gelukkig, je bent er nog!’ En dan bedoelden ze niet in het gebouw.

Hoe kon ik nog in leven zijn? Al meer dan een jaar lang waren er dreigementen, intimidaties, pesterijen en zelfs aanslagen op klaarlichte dag geweest. Het was het eerste jaar van de oorlog in Irak, en een vooraanstaande beveiligingsexpert (die door de federale overheid vaak wordt ingeschakeld om moordaanslagen te voorkomen) had me verteld dat er ‘niemand in Amerika, op president Bush na, in groter gevaar verkeert dan jij’.

Hoe had het in vredesnaam zo ver kunnen komen? Had ik het puur aan mezelf te wijten? Ja, natuurlijk. En ik weet nog precies wanneer het begon.

Op de avond van 23 maart 2003. Vier dagen daarvoor was

George W. Bush Irak binnengevallen, een soevereine staat die ons niet alleen níet had aangevallen, maar in het verleden zelfs militaire steun van de Verenigde Staten had ontvangen. Het was een onwettige, immorele, domme invasie, maar het Amerikaanse volk zag dat anders. Meer dan zeventig procent van het volk stond achter de oorlog, onder wie progressieven als Al Franken en de 29 Democratische senatoren die hadden gestemd voor autorisatie van de oorlog (onder wie de senatoren Chuck Schumer, Diane Feinstein en John Kerry). Andere linkse voorstanders van de oorlog waren Bill Keller, columnist en hoofdredacteur van *The New York Times*, en David Remnick, de hoofdredacteur van het progressieve *The New Yorker*. Zelfs links-liberalen als Nicholas Kristof van *The Times* huilden met de wolven mee en verspreidden de leugen dat Irak in het bezit zou zijn van massavernietigingswapens. Kristof prees Bush en de minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell om hun ‘handige’ bewijs dat Irak mvw’s had. Hij schreef dit nadat Powell zijn nepbewijs aan de Verenigde Naties had gepresenteerd. *The Times* publiceerde allerlei onzinverhalen over Saddam Hoessein en zijn massavernietigingswapens. Later verontschuldigde de krant zich voor het tromgeroffel waarmee ze deze oorlog aangewakkerd. Maar het leed was al geschied. *The New York Times* had Bush de dekking gegeven die hij nodig had en de mogelijkheid om te zeggen: hé, als zelfs een linkse krant als *The Times* zegt dat het zo is, dan moet het wel waar zijn!

En nu, op de vierde avond van deze bijzonder populaire oorlog, stond mijn film *Bowling for Columbine* op de nominatie voor een Oscar. Ik ging naar de uitreiking, maar het was mij, evenals de andere genomineerden, verboden de pers te woord te staan op de rode loper voor het Kodak Theatre in Hollywood. De angst bestond dat iemand iets zou zeggen, en in oorlogstijd wordt iedereen geacht de oorlogsinspanningen te steunen en dienen alle neuzen dezelfde kant op te wijzen.

De actrice Diane Lane kwam het podium op en las de lijst voor met de genomineerden in de categorie beste documentaire. Ze opende de envelop en kondigde met grenzeloze blijdschap aan dat ik de Oscar had gewonnen. Het publiek in de grote zaal,

bestaande uit genomineerde acteurs, regisseurs en scenario-schrijvers, stond op en gaf me een lange staande ovatie. Ik had de genomineerden voor de andere documentaires gevraagd of ze met me mee het podium op wilden komen als ik had gewonnen, en dat deden ze. Eindelijk stierf het applaus weg en nam ik het woord:

Ik heb mijn collega-documentairemakers die ook genomineerd waren gevraagd met ons het podium op te komen. Ze staan hier uit solidariteit, omdat wij van non-fictie houden. Wij houden van non-fictie, maar leven in fictieve tijden. We leven in een tijd van fictieve verkiezingsuitslagen, met een fictieve president als gevolg. We leven in een tijd waarin iemand ons om fictieve redenen op oorlogspad stuurt. Of het nu de fictie is van plakband of van oranje alarmsignalen: wij zijn tegen deze oorlog, meneer Bush. U moet zich schamen, meneer Bush! U moet zich schamen! En telkens wanneer de paus of de Dixie Chicks zich tegen u keren, is uw tijd om! Mijn dank is groot.

Ongeveer halverwege deze opmerkingen brak de hel los. Er klonk boegeroep, zeer luid boegeroep, vanaf de balkons en vanuit de coulissen. (Enkele aanwezigen – Martin Scorsese, Meryl Streep – probeerden me vanuit de zaal aan te moedigen, maar kwamen er niet bovenuit). De producent van de uitzending, Gil Cates, liet het orkest inzetten zodat mijn woorden werden overstemd. De microfoon zakte weg in de vloer. Een reusachtig scherm met enorme rode letters begon voor me te knippen: ‘Uw tijd is om!’ Er ontstond op zijn zachtst gezegd tumult, en ik werd van het podium afgevoerd.

Een weinig bekend feit: de eerste twee woorden die iedere Oscarwinnaar krijgt te horen na het in ontvangst nemen van de Oscar zijn afkomstig van twee aantrekkelijke jonge mensen in galakledij die door de Academy zijn ingehuurd om je achter het doek op te vangen.

Dus terwijl het onheil en de chaos in het Kodak toesloegen,

stond een jonge vrouw in haar designerjurk mij op te wachten, zich niet bewust van het gevaar waarin ze verkeerde, en sprak het volgende woord uit: ‘Champagne?’

Ze reikte me een champagneflûte aan.

De jongeman in strakke smoking naast haar viel haar meteen bij met: ‘Pepermuntje?’ En hij gaf me een pepermuntje.

‘Champagne’ en ‘pepermuntje’ zijn de eerste twee woorden die een Oscarwinnaar te horen krijgt. Maar ik, geluksvogel, kreeg nóg een woord te horen. Een woedende toneelknecht ging vlak naast me staan en schreeuwde zo hard hij kon in mijn oor: ‘ASSHOLE!’

Nog meer stevige, woedende toneelknechten namen het tegen me op. Ik hield mijn Oscar krampachtig vast alsof het een wapen was, als een sheriff die een woedende menigte op afstand houdt, of als een eenzame, in een hinderlaag gelokte en omsingelde nachtwandelaar wiens enige hoop de zaklamp is waarmee hij als een bezetene naar de naderende vampiers zwaait.

De altijd alerte beveiligingsmensen achter het podium zagen de ellende aankomen en namen me snel bij de arm om me naar een veiliger plek te brengen. Ik was geschokt, bang, en door de overweldigende negatieve reacties kon ik niet genieten van het moment van mijn leven. Integendeel, ik zakte plotseling diep weg in een put van wanhoop. Ik was ervan overtuigd dat ik het had verknald en iedereen had laten zitten: mijn fans, mijn vader in het publiek, de kijkers thuis, de organisatie van de Oscars, mijn filmploeg, Kathleen, mijn vrouw – iedereen die iets voor me betekende. Ik had op dat moment het gevoel alsof ik hun avond had verpest, dat ik een simpele boodschap had willen overbrengen maar een blunder had gemaakt. Wat ik toen niet begreep – wat ik met geen duizend glazen bollen had kunnen weten – was dat het ergens moest beginnen, dat iemand het moest zeggen, en hoewel ik niet gepland had om diegene te zijn (ik wilde alleen maar Diane Lane en Halle Berry ontmoeten!), zou deze avond later worden beschouwd als het startschot van wat later stilaan een kakofonie van boze geluiden zou worden naar aanleiding van de acties van George W. Bush. Het boegeroep zou binnen vijf jaar de

andere kant op gaan, en het land zou afrekenen met zijn verleden en een man kiezen die niets gemeen had met degenen die mij die avond uitjoelden.

Maar op 23 maart 2003 begreep ik hier allemaal niets van. Ik wist alleen maar dat ik iets had gezegd wat ik niet had mogen zeggen. Niet tijdens de Oscaruitreiking, of wanneer ook. Julie weten waar ik het over heb, mede-Amerikanen. Jullie weten nog hoe het eraan toeging die week, die maand, dat jaar, toen niemand ook maar één tegengeluid over de oorlog durfde te laten horen, en wie dat wel deed was een landverrader en haatte onze jongens. Dit alles bracht de waarschuwingen van Orwell tot een niveau van een angstaanjagende perfectie, want de waarheid was dat de enige mensen die onze jongens haatten juist degenen waren die hen in deze onnodige oorlog hadden gestort.

Maar dat alles deed er voor mij niet toe toen ik me tijdens de Oscaruitreiking achter de coulissen schuilhield. Op dat moment voelde ik me alleen maar eenzaam, niets meer dan een grote en volslagen teleurstelling.

Toen we een uur later aankwamen op het Governors Ball, viel het meteen stil. Mensen deden een stap opzij om maar niet met mij op de foto te komen. *Variety* zou later schrijven dat ‘Michael Moore in de geschiedenis van de showbizz de kortste periode tussen het hoogte- en dieptepunt in een carrière had meege maakt.’ De Oscar-winnende producent Saul Zaentz (*One Flew Over the Cuckoo’s Nest*, *Amadeus*) zou gezegd hebben: ‘Hij heeft zichzelf voor gek gezet.’

Daar stond ik dan, bij de ingang van het Governors Ball, naast mijn vrouw, gemedan door het establishment van Hollywood. Pas op dat moment zag ik het hoofd van Paramount Pictures, Sherry Lansing, gedecideerd over het middenpad op me afkomen. Nee, hè! Zo zou het dus eindigen. Ik zou een uitbrander krijgen van de machtigste persoon in de stad. Meer dan twintig jaar lang was mevrouw Lansing de baas van Fox geweest, en daarna van Paramount. Met afhangende schouders en gebogen hoofd bereidde ik me voor op de executie.

Maar Sherry Lansing kwam alleen maar naar me toe om me een dikke, hartelijke zoen op mijn wang te geven.

‘Dank je wel,’ zei ze. ‘Nu doet het nog pijn. Maar op een dag zul je gelijk krijgen. Ik ben heel trots op je.’ Ze sloeg haar armen om me heen, voor het oog van de elite van Hollywood. Ze had haar statement gemaakt. Robert Friedman, na Lansing de tweede baas bij Paramount (en de man die me jaren daarvoor had geholpen om Warner Brothers ervan te overtuigen mijn eerste film, *Roger & Me*, aan te kopen) omhelsde mijn vrouw en schudde mij stevig de hand.

En dat was het wel zo ongeveer voor de rest van de avond. Dankzij Sherry Langsings openbare en verrassende blijk van solidariteit bleven de haters op een afstand, maar slechts weinig anderen durfden het aan met mij gezien te worden. Iedereen wist immers zeker dat de oorlog over een paar weken voorbij zou zijn – en men wilde niet herinnerd worden als iemand die aan de verkeerde kant had gestaan! We bleven rustig aan onze tafel zitten en aten onze rosbief. We besloten alle andere party’s over te slaan en gingen naar ons hotel, waar vrienden en familieleden op ons wachtten. Het bleek dat ze allesbehalve teleurgesteld waren. We zaten in de zitkamer van onze suite en iedereen nam om beurten de Oscar in ontvangst en hield zijn Oscartoespraak. Het was lief en ontroerend, en ik wenste dat zij daar op dat podium hadden gestaan in plaats van wij.

Mijn vrouw ging naar bed, maar ik kon niet in slaap komen, dus stond ik op en zette de tv aan. Het uur daarna keek ik naar de samenvattingen van de Oscaravond op de plaatselijke zenders en al zappend hoorde ik de ene na de andere opinieleider mijn geestelijke gezondheid in twijfel trekken, mijn toespraak kritiseren en geregeld uitspraken doen als: ‘Wat bezielde hem toch!’, ‘Hij zal het moeilijk krijgen na deze stunt in deze stad!’, ‘Met wie denkt hij ooit nog een film te kunnen maken?’, ‘Over carrièrezelfmoord gesproken!’ Na een uur van dit alles zette ik de tv uit en ging online, waar meer van hetzelfde was, alleen nog erger – uit heel Amerika. Ik werd misselijk. Ik zag het teken aan de wand – voor mij als filmmaker was het doek gevallen. Ik zette

de computer uit, deed het licht uit en bleef in het donker op mijn stoel zitten, malend over wat ik had gedaan. Goed gedaan, Mike. Ongeruimd staat netjes.

De vierentwintig uur daarna kreeg ik nog meer boegeroep te horen: in de hotellobby, waar Robert Duvall bij de directie had geklaagd over alle commotie die mijn aanwezigheid veroorzaakte ('Hij hield niet van de lucht van Michael Moore in de ochtend,' zou hij volgens een van mijn crewleden hebben gezegd), en in de drukte op het vliegveld (waar, afgezien van alle hatelijke opmerkingen, douanebeamten opzettelijk mijn Oscar hadden beschadigd door grote krassen in het gouden schildje te maken). In het vliegtuig naar Detroit nam de haat minstens twaalf rijen in beslag.

Toen we aankwamen in het noorden van Michigan, bleek het plaatselijke ontvangstcomité drie truckladingen paardenmest middelhoog op ons garagepad te hebben gedumpt, waardoor we niet eens ons eigen huis in konden – een huis dat overigens recentelijk was opgesierd met een stuk of tien borden die tegen onze bomen waren gespijkerd: 'SODEMIETER OP!', 'GA NAAR CUBA!', 'VUILE COMMUNIST!', 'VERRADER!', 'DONDER OP, OF ANDERS!'

Ik was niet van plan te vertrekken.

Twee jaar voor de Oscaruitreiking en voor de oorlog, in rustiger, onschuldiger tijden – maart 2001 – ontving ik op een dag een brief. Hij was gericht aan 'Michael Moore'.

De afzender? 'Van: Michael Moore.'

Na een moment te hebben stilgestaan bij deze Escherachtige situatie, haalde ik de brief uit de envelop. Er stond het volgende in:

Beste Michael Moore,

Ik hoop dat u, na gezien te hebben dat deze brief van uzelf afkomstig is – maar niet heus! – hem open zult maken. Ik heet ook Michael Moore. Ik had nog nooit van u gehoord tot gisteravond. Ik ben ter dood veroordeeld in Texas en word vol-

gens de planning later deze maand geëxecuteerd. Gisteravond draaiden ze uw film, *Canadian Bacon*, en toen uw naam verscheen, zag ik dat we hetzelfde heten! Ik had mijn naam nog nooit in een film gezien! U hebt waarschijnlijk uw naam nog nooit gezien in de krantenkop 'MICHAEL MOORE GEËXECUTEERD'. Ik hoop dat u me kunt helpen. Ik wil niet doodgaan. Ik heb iets afschuwelijks gedaan waarvan ik spijt heb, maar mijn dood zal niets oplossen of ongedaan maken wat ik heb gedaan. Ik heb niet de beste verdediging gehad. De mij toegewezen advocaat viel tijdens het proces in slaap. Ik ga nog één keer in beroep bij de Texas Prison Board. Kunt u uw invloed aanwenden om mij te helpen? Ik vind dat ik moet boeten voor mijn misdaad. Maar wil die niet met de dood bekopen. Hieronder staan de namen van mijn nieuwe advocaten en de mensen die me helpen. Doe alstublieft alles wat u kunt. En ik heb genoten van uw film. Grappig!

Vriendelijke groet,

Michael Moore

#999126

Ik weet niet hoe lang ik naar die brief heb zitten staren. Die nacht kreeg ik een nare droom. Ik was aanwezig bij de executie van Michael Moore – onnodig te zeggen dat ik daar niet bij wilde zijn. Ik probeerde te ontsnappen, maar de deur zat op slot. Michael Moore begon te lachen. 'Ha! Jij bent de volgende, maat!' Ik verstijfde ter plekke, en terwijl de dodelijke injectie werd toegediend, hield hij zijn stervende ogen op mij gericht terwijl het leven uit hem stroomde.

De volgende dag belde ik de advocaten die tegen de doodstraf waren en hem bijstonden. Ik bood aan te doen wat in mijn vermogen lag. Ze vertelden me dat het een tamelijk hopeloos geval was – dit was immers Texas, en níemand krijgt uitstel of gratie van de gouverneur daar – maar toch deden ze een laatste beroep. Ze adviseerden me een brief te schrijven aan de gouverneur en het Court of Criminal Appeals.

Ik deed nog meer. Ik startte een brievenactie op mijn website